

ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਸਿਵਲ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਗਰੇਵਰ ਜੇ.ਜੇ.

ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖੋਸਲਾ, -ਪਟੀਸ਼ਨਰ.

ਬਨਾਮ

ਪੈਪਸੂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, -ਜਵਾਬਦੇਹ.

1954 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 144/ਪੀ.

ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ (1894 ਦਾ 1) - ਧਾਰਾ 18 ਅਤੇ 19- ਹੱਦਬੰਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ-ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵਰਜਿਤ ਅਦਾਲਤ-ਬਿਨੈਪੱਤਰ ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ, ਭਾਵੇਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ-ਰੈਫਰੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ-ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੋਰਟ-ਡਿਊਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਸੀਮਾ-ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ (1908 ਦਾ ਛੇਵਾਂ)-ਧਾਰਾ 12(4) ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇ.

ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਕਿ ਇਹ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, 1894 ਕਿ ਕਰਨਲ-ਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) (ਏ) ਤੋਂ (ਡੀ) ਵਿਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ. ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੱਸਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ. ਮਾਮਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਲ-ਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 18 (ਆਈ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ. ਇਹ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 18 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਵੈਸੋ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਇਹ ਉਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਜਾਂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ.

ਇਹ ਵੀ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਜਾਂ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਹ ਵੇਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਹੀ ਜਾਂ ਗਲਤ. ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਸਹੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ. ਉਹ ਕਾਰਜ ਜੋ ਕਰਨਲ-ਲੈਕਟਰ ਨੇ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਉਹ ਸਨ

ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਨਹੀਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੀ ਕਿ ਜਿਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਹ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇਕਲੋਤਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਧਾਰਾ 19 ਅਧੀਨ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਸੀਮਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 19 ਵਿਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਕ ਮੰਤਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਇਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਨਿਰਧਾਰਤ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਲਈ ਚਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਲਿਖਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਅੱਗੇ ਰੱਖੀ ਗਈ, ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਸਿਰਫ ਉਹ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਵਧਾ ਕੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 (4) ਵਿਚ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਬਨਾਮ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (1), ਸ੍ਰੀ ਵੈਂਕਟੇਸ਼ਵਰਸਵਾਮੀ ਵੇਰੂ ਬਨਾਮ ਉਪ-ਕੁਲੈਕਟਰ (2), ਬੰਗਾਲ ਪ੍ਰਾਂਤ ਬਨਾਮ. ਪੀ. ਐੱਲ. ਨਨ (3), 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ. ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1944 Bom. 90 (4), ਏ. ਕੇ. ਸੁਬਰਾਮਣੀਆ ਚੇਟੀਆਰ ਬਨਾਮ ਕੁਲੈਕਟਰ (5), ਸੈਮੂਅਲ ਬਰਜ ਬਨਾਮ ਸੁਧਾਰ ਟਰੱਸਟ (6), ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਗੁਲਾਮ ਮੁਹੀਉਦੀਨ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ (7), ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਨਾਰੂ ਕਥਾਰੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (8), ਵੱਖਰਾ. ਪੰਡਿਤ ਅਮਰ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਗਵਰਨਰ- ਜਨਰਲ ਇਨ ਕੌਂਸਲ (9), ਪ੍ਰਮਥਨਾਥ ਮਹਿਬ ਬਨਾਮ. ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ (10), ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

- (1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 52 All. 96
- (2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1943 Mad. 327
- (3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1945 Cal. 312
- (4) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1944 Bom. 90
- (5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1946 Mad. 184
- (6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1924 Oudh. 127
- (7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1914 Lah. 394
- (8) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 30 Bom. 275
- (9) ਆਈ.ਆਰ. 1940 Lah. 299
- (10) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 57 Cal. 1148

22 ਮਾਰਚ, 1954 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਸਿਵਲ ਪਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ।

ਭਾਖੜਾ ਮੇਨ ਲਾਈਨ ਨਹਿਰ ਲਈ ਪਿੰਡ ਮਾਲੇਮਾਜਰਾ ਤਹਿਸੀਲ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰਨ ਸੰਬੰਧੀ ਹਵਾਲਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿੱਚ।

ਮੁਰਾਰੀ ਲਾਲ ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਅਫਸਰ ਅੱਗੇ ਕੁਝ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਲਈ ਭੇਜਣ ਲਈ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਅਫਸਰ ਅੱਗੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 8 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 21 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ, ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਅਫਸਰ ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਵਧੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਹਫ਼ਤੇ ਹੈ। ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਸਤਾਰਾਂ ਦਿਨ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਇਆ, ਤਾਂ, ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਤਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਅਵਧੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਲਟ ਕੀਤਾ (ਏ) ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ; ਅਤੇ (ਅ) ਕਿ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੈ

ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ. ਵਕੀਲ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਵੀ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ. ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ. ਇਹ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਨੁਕਤੇ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ. ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ. ਇਹ ਕੇਸ ਬੈਂਚ ਦੇ ਗਠਨ ਲਈ ਮਾਨਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ.

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ-. ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਸੋਧ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ. ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਯੂਨੀਅਨ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 2006 ਬੀ ਕੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 4(1) ਦੇ ਤਹਿਤ। (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 14 ਫਰਵਰੀ, 1952 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਮਕਸਦ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸੀ. ਇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 24 ਮਾਰਚ, 1952 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. 22 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. 9 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਅਫਸਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿੱਤਾ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 14 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਇਕ ਕਾਪੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ 8 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ. 8 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ.

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ (ਜੋ ਕਿ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ)

ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ 1 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ-

(ਏ) ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ; (ਅ) ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ, ਧਾਰਾ 12 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਤੋਂ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਣ ਦੇ ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ.

ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ 8 ਮਈ, 1958 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ 17 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਜਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਵਜੋਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਅਵੈਧ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਵਧੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਤਾਇਆ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਟਕਰਾਅ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹਵਾਲਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕੀ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲਏ ਗਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ. ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰ ਕੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਹਵਾਲਾ, ਅੱਗੇ, ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ

ਸ਼ਾਮਲ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਵਿਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਟਕਰਾਅ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਲਈ; (1) ਕੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿਚ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ (2) ਕੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ.

ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 19, 20 ਅਤੇ 21 ਇਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 1894 ਦੇ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18, 19 ਅਤੇ 20 ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਜੇ ਫੈਸਲੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅਤੇ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ ਇਹ ਕੇਸ. ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦਾ ਭਾਗ III ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੋਲ-ਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ, ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੰਗ ਕਰੇ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ-

(i) ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਪ,

(ii) ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ,

(iii) ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਅਤੇ

(iv) ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ.

ਫਿਰ ਪ੍ਰੋਵਿਸੋ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ. ਸੈਕਸ਼ਨ 19, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ: - "ਹਵਾਲਾ ਬਣਾਉਣ ਵੇਲੇ, ਕੁਲੈਕਟਰ

ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਦੇਵੇਗਾ, -

(ਏ) ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਹੱਦ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰੱਖਤ, ਇਮਾਰਤਾਂ, ਜਾਂ ਖੜੀਆਂ ਫਸਲਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇ ਨਾਲ;

(ਬੀ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ;

(ਸੀ) ਹਰਜਾਨੇ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 ਅਤੇ 17 ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਟੈਂਡਰ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 11 ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ; ਅਤੇ

(ਡੀ) ਜੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਧਾਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ."

ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ.

ਵਿਵਾਦ, ਜੇ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹਵਾਲਾ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ. ਇਹ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਤੰਗ ਬਿੰਦੂ ਤਕ ਸੀਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਵਧੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਵਾਲਾ ਅਵੈਧ ਸੀ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ. ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਫੈਸਲਾ, ਜਿਸਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਸਰ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਗੁਲਾਮ ਮੁਹੀਉਦੀਨ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ. ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ (1). ਇਹ ਰੈਟੀਗਨ ਅਤੇ ਸਕਾਟ-ਸਮਿਥ, ਜੇ ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰਨਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨ ਸਕਦੀ ਸੀ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1914 Lah. 394

ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਧਾਰਾ 18 ਅਤੇ 19 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਆਯਾਤ ਅਤੇ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਚੰਦਾਵਰਕਰ, ਜੋ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਨਾਰੂ ਕਥਾਰੇ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਅਤੇ 1913 ਦੇ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 276 ਵਿਚ ਚੀਫ਼ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਕ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ। ਬੰਬੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਮੰਗਣ ਵਾਲਾ ਪੱਤਰ ਧਾਰਾ 18 ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀ ਸੀ; ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਪ ਲਈ ਸੀ ਜਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਠੋਸ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਸਹੀ ਬਿੰਦੂ, ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਧਾਰਾ 18 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਦਮ ਰੱਖ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਗੈਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਹਾਦੇਓ ਵਿੱਚ

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 30 Bom. 275

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪਾਰਕਰ ਬਨਾਮ ਅਲੀਬਾਗ ਦੇ ਮਮਲਤਦੁਰ (1), ਬਿਊਮੋਟ, ਸੀ. ਜੇ., ਅਤੇ ਰਾਜਧਿਆਕਸ਼ਾ, ਜੇ. ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀਮਾ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਰਾਏ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ-ਪਾਬੰਦੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਕੀ ਹਵਾਲਾ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਹਾਂ-ਪੱਖੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਬੈਂਚ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਕੱਲੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 18(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਨੇ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ ਇਸ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਬੀਓਮੋਟ ਨੇ ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ਼ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (2), ਅਤੇ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ, ਸ੍ਰੀ ਵੈਂਕਟੇਸ਼ਵਰਸਵਾਮੀ ਵਰੂ ਬਨਾਮ. ਸਬ-ਕੁਲੈਕਟਰ (3), ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਸੀਮਾ ਦੇ ਬਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੇ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਵਾਲੇ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਸੁਣਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤ ਸੀ ਜਿਸ ਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ।

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1944 Bom. 90

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 52 All. 96

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1943Mad. 327

ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਸਹੀ ਮੰਨਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਚਲੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਮਤਭੇਦ ਹਨ। ਕੁਪੁਸਾਮੀ ਅਯਾਰ, ਜੇ., ਸ਼੍ਰੀ ਵੈਂਕਟੇਸ਼ਵਰਕਸਵਾਮੀ ਵਰੂ ਬਨਾਮ. ਸਬ-ਕੁਲੈਕਟਰ (1), ਨੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ, ਇਹ ਉਸ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅੱਗੇ ਵਧੇ। ਉਸਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੋਂ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਸਿਵਲ ਪਰੇਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸਮੇਤ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮੱਗਰੀ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਏ. ਕੇ. ਸੁਬਰਾਮਣੀਆ ਚੇਟੀਆਰ ਵੀ. ਕੁਲੈਕਟਰ (2), ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ, ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਇੱਕ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖੁਦ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਵੀ. ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (3) ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਅਜ਼ਰਾ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਲਈ ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ (1).

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1943 Mad. 327

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1946 Mad. 184

(3) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 52 All. 96

ਬੈਚ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਬਦੁੱਲ ਸੱਤਾਰ ਸਾਲੂਹ ਬਨਾਮ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਬੈਚ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ. ਸਪੈਸ਼ਲ ਡਿਊਟੀ ਕੁਲੈਕਟਰ (2), ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁਖ ਪੱਤਰ ਵਜੋਂ. ਬਿਊਮੋਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੀ. ਜੇ., ਮਹਾਦੇਓ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪਾਰਕਰ ਬਨਾਮ. ਅਲੀਬਾਗ ਦਾ ਮਮਲਦਾਰ (3), ਇਸ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਲੇੜੀਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦਾ ਸਵਾਲ, ਜੇ ਵਿਵਾਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਕੇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ. ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਹੋਰ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਵੀ, ਸਾਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਕੁਝ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ. ਇਹ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894 ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) (ਏ) ਤੋਂ (ਡੀ) ਵਿਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ. ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੱਸਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 18 (ਆਈ) ਵਿਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੀਮਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ. ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਹੈ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 18 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਵੈਸੋ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਇਹ ਉਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਜਾਂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 32 Cal. 605

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 47 Mad. 357

(3) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1944 Bom. 90

ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਜੱਜ ਵੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਕਿ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਅਫਸਰ ਨੇ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ. ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ. ਪੰਡਿਤ ਅਮਰ ਨਾਥ ਬਨਾਮ. ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ ਕੌਂਸਲ (1), ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ, ਜੇਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ. ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ. ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਵਿਗਾੜ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੇ ਨੁਕਤੇ ਆਦਿ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ. ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਸ਼੍ਰੀ ਵੈਂਕਟੇਸ਼ਵਰਸਵਾਮੀ ਵੇਰੂ ਬਨਾਮ. ਉਪ-ਕੁਲੈਕਟਰ (2), ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ. ਅਵਧ ਦੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ. ਸੈਮੂਅਲ ਬਰਜ ਬਨਾਮ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ. ਸੁਧਾਰ ਟਰੱਸਟ (3), ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਦੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਲਿਖਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ. ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਨਾਰੂ ਕਥਾਰੇ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (4) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਬੰਬੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮ ਮੇਹੀਉਦੀਨ ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਚੀਫ਼ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ. ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ (5). ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1940 Lah. 299

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1943 Mad. 327

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1924 Oudh. 127

(4) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 30 Bom. 275

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1914 Lah. 394

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ. ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੁਤੰਤਰ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ.

ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਬਨਾਮ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆਇਆ. ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (1). ਅਜ਼ਰਾ ਬਨਾਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ. ਭਾਰਤ ਲਈ ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ (2), ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਮੁਖ ਪੱਤਰ ਸੀ. ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਸੀ. ਜੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਰਧਾਰਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਕ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ. ਜੇ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਤੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਜੇ ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦੇਵੇਗਾ. ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦੇਵੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਉੱਤੇ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ. ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਗਲਤ.

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 52 All. 96

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 32 Cal. 605

ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਸਹੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਰਜ, ਜੋ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਨਿਆਂਇਕ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੀ ਕਿ ਜਿਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਹ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਜ਼ਮੀਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 18 ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇਕਮਾਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਬਿਆਨ ਵਿਚ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਧਾਰਾ 19 ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸੀਮਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਭੇਜਣ ਲਈ ਵੀ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫਿਰ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ। ਸ੍ਰੀ ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਕੋਸ਼ਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ" ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 18 ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ "ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ" ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਧਾਰਾ 19 ਵਿਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਤਰੀ ਦਾ ਐਕਟ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ, ਅਰਥਾਤ, ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਇਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਉੱਤੇ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਨਿਰਧਾਰਤ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਲਈ ਚਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਅਤੇ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਰਿੱਟ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਪ੍ਰਮਾਣਨਾਥ ਮਹਿਬ ਬਨਾਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ. ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ (1) ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ-

"ਭਾਗ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਅਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ. (1) ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਪ ਲਈ; (2) ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ; (3) ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਅਤੇ (4) ਵੰਡ ਲਈ. ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਤੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿਚ ਅੰਤਰ ਵੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਣ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਸੈਕਸ਼ਨ 9,11,19 (ਡੀ), ਅਤੇ 20 (ਸੀ) ਦੇਖੋ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲੇ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ. "ਧਾਰਾ 20 ਦੁਆਰਾ, ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ "ਇਤਰਾਜ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ" ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ "ਇਤਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ" ਇਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਧਾਰਾ 21 ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂਚ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ "ਵਿਚਾਰ ਤੱਕ ਸੀਮਤ" ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ.

" ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸੀਮਤ ਹੈ. ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

(1) ਆਈਐਲਆਰ. 57 Cal. 1148

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਕੱਲਾ "ਮਾਮਲਾ" ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ."

ਬੰਗਾਲ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਵੀ. ਪੀ. ਐੱਲ. ਨਨ (1), ਮਿੱਤਰ ਅਤੇ ਖੁੰਡਕਰ, ਜੇ.ਜੇ., ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਹਾਸਲ ਕੀਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਇਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ. ਜੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀਟੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ. ਅਮਰ ਨਾਥ ਵੀ. ਗਵਰਨਰ- ਜਨਰਲ ਇਨ ਕੌਂਸਲ (2), ਅਤੇ ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ ਸਟੇਟ ਵੀ. ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (3), ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕਮਾਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਮ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਮੀਖਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ ਜਾਂ ਸਹੀ ਸੀ. ਇਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਖੇ ਕਿ ਇਹ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ. ਇਹ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਰਡ ਈਸਰ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਐਮ. ਰਾਈ ਬਨਾਮ ਵਿੱਚ ਆਰ. ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ (4) ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1945 Cal. 312

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1940 Lah. 299

(3) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 52 All. 96

(4) (1888) 21 QBD 31.

ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਮੁਢਲੀ ਸਥਿਤੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਰਨ ਲਈ. ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਅਜਿਹੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਾਲੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਹੋਵੇਗੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ. ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਫਾਰਮੂਲੇ ਦੀ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੁਝ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਗਲੀ ਵਰਤੋਂ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ.

ਬੰਬੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਬੀਓਮੋਂਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਤਰਕ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਣਾਅ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਸਰ ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੋਵੈਸੋ ਦੁਆਰਾ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਿਆਦ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇਕ ਸ਼ਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ. ਸ੍ਰੀ ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਕੋਸ਼ਲ ਨੇ ਪ੍ਰੋਵੀਜ਼ਨੇ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕ੍ਰਾਫ਼ੋਰਡ ਦੇ ਸਟੈਚੂਟਰੀ ਕੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਦੇ ਪੰਨਾ 604 ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ-

"ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਦਾ ਆਮ ਉਦੇਸ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਮ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ."

ਇਹ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 18 ਵਿਚਲੇ ਪ੍ਰੋਵਿਸੋ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਕ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਰੱਖਣਾ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਇਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਵੀ ਕ੍ਰੇਜ਼ ਦੇ ਸਟੈਚੁਟਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਾਨੂੰਨ (ਪੰਨਾ 201) ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਸਧਾਰਣ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸੇ ਅਪਵਾਦ ਜਾਂ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰੋਵਿਸੋ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਰ ਪ੍ਰੋਵਿਸੋ ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਉਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਗੇ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ. ਦਰਅਸਲ, ਪ੍ਰੋਵਿਸੋ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸ ਜ਼ਮੀਨੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ; ਪਰ ਅਸਲ ਮਾਮਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਲੇੜੀਂਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ. ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਵਸਥਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਇਕ ਲੈਣਦਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸੂਬਾਈ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ, 1920. ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਕਿਸੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ-

"(ਏ) ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਰਜ਼ਾਦਾਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਕਰਜ਼ਾ, ਜਾਂ, ਜੇ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੈਣਦਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਕੁਲ ਰਕਮ, ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ, ਅਤੇ

(ਅ) ਕਰਜ਼ਾ ਇਕ ਤਰਲ ਰਕਮ ਹੈ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ

(c) ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ."

ਇਹ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਸ਼ਰਤ, ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਿਵਲ ਪਰੇਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 80 ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ 'ਧਾਰਾ' ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ * * ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੱਕ * ਧਾਰਾ 18 ਵਿਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਭਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਸੀਮਤ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇਕ ਸ਼ਰਤ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕੈਸਲ ਨੇ ਜੇਏ ਚੰਦ ਲਾਲ ਬਾਬੂ ਬਨਾਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੋਸਲ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਹੈ। ਕਮਲਕਸ਼ਨ ਚੋਧਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀਮਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸਿਵਲ ਪਰੇਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਜਿਸਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਈ ਐਲ ਆਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਵਿਚਾਰ. 52 ਸਾਰੇ. 96 ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ. ਜੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਐਕਟ ਦੀ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਖਿੱਚੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲਈ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1949 ਪੀ.ਸੀ. 239

ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਲਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਵਾਲੇ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, -ਬੀ. ਐਮ. ਕਥੇਲੀਆ ਵੀ. ਸੀ. ਮੈਂ. ਟੀ. (1), ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ, ਇਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਉਸ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਉਸ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸਮਰਥ ਅਤੇ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ 'ਤੇ, ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਧਾਰਾ 12 ਅਧੀਨ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਬਿਤਾਏ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 29 (2) ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਵਧੀ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ, ਧਾਰਾ 3 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਜੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮਿਆਦਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ

(1) 1957 ਪੀ.ਬੀ. 284.

ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ-

(ਏ) ਧਾਰਾ 4 'ਧਾਰਾ 9 ਤੋਂ 18 ਵਿਚ ਦਰਜ ਧਾਰਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 22 ਹੇਠਲੀ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ."

ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 12 ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ, ਅਰਥਾਤ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱ ਿਆ ਗਿਆ ਹੈ. ਨਫੀਸ-ਉਦ-ਦੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ. ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1), ਇਹ ਆਯੋਜਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਕੱਟਿਆ ਜਾ ਸਕਿਆ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵੱਡੀ ਲੰਬਾਈ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਕਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ. ਮਹੇਬਾ ਦਾ ਸੂਚਿਤ ਖੇਤਰ (2), ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਕੇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਧਾਰਾ 12 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਚ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ. ਐਨ. ਬਰਜੇਰਜੇਕ ਵੀ. ਰੰਗੂਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੁਲੈਕਟਰ (3), ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਧਾਰਾ 12 ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ. ਧਾਰਾ 12 ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਉਪ-ਭਾਗ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਡਿੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, (4) ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ :-

"ਕਿਸੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ."

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 9 Lah. 244

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 54 All. 282

(3) ਏ ਆਈ.ਆਰ. 1926 Rang. 135

ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਇਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਸਿਰਫ ਉਹ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਵਧਾ ਕੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 12(4) ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰੇਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਐਕਟ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਸੀ।

ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਮਾਂਡ 'ਤੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 23 ਦਸੰਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਇਣ, ਜੇ - ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐੱਸ.ਕੇ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪੂਜਾ ਗੁਪਤਾ